

Paraules

El gelós es passa la vida buscant un secret que el seu descobriment causa desort.

Axel Oxenstierna (1583-1654)

L'home és gelós si estima, també la dona, fins i tot sense amor.

Emmanuel Kant (1724-1804)

Els gelos són fills de l'amor, però són bastards t'ho confesso!

Lope de Vega (1562-1635)

Podria haver-hi amor sense gelosia, però no sense temors.

Miguel de Cervantes (1547-1616)

Qui no està gelós, no està enamorat.

St. Agustí (354-430)

Canta la primavera

La pluja fecunda la terra,
els prats es poblen de tendres verdors,
enmig de l'herba menuda i fresca
l'aigua s'esmuny amb suaus remors.

Ja és ben avançada la brotada,
els fruiters es vesteixen de petites flors,
per les branques corre renovada saba,
l'aire es perfuma de subtils olors.

El torrent baixa lleuger i jove,
dóna alegria al cabdal del riu,
l'aigua llisca entre rocs i sorra,
canta la primavera, el món és viu.

Quan el dia apaga els seus colors
dolçament s'adorm la natura,
damunt d'un llençol estampat de flors
sota d'una flaçada d'estels brodada.

Josep Sala i Vilabella

Un tomb per la història de la Roca

A principis del segle X, la Roca havia quedat destrossada pels moriscs. Tot i que van ser poques les persones que van poder sobreviure d'aquell desastre, ben aviat la Roca es va repoblar, perquè l'any 932, Emma, filla de Guifred I Comte d'Urgell -Cerdanya va portar al poble gent de St. Joan de les Abadesses. Aleshores fou quan es va construir la primera església romànica. Dita església, construïda el mateix any 932, estava ubicada al mateix lloc que l'actual, però amb una posició diferent, ja que l'entrada era on actualment està la Plaça de l'Església.

Varen passar sis segles amb la mateixa església fins l'arribada al castell de la Roca del Comte Torrelles, el 13 de juny de 1405. A causa d'un permís reial aconseguit pel senyor del castell Dn. Ramon de Torrelles per celebrar mercat setmanal el dimecres i dues fires anyals, una per Sta. Anna i una altra per Sta. Magdalena, i el pas de les cavalleries per les vies romanes com ara la via Iluro, que anava de Terrassa a Mataró i passava per sota el castell del poble, on creuava la via Augusta, entre Roma i Cadis, passant per Cardedeu, la Roca i Barcelona, el poble de la Roca va créixer molt amb persones d'oficis varis per convertir-se amb el poble més important del Vallès.

Aquest creixement del poble va fer que l'any 1557 la Roca comptés amb 880 habitants. D'aquesta manera,

l'església va quedar petita i en no cabre-hi tots varen decidir fer-ne una de nova, la que tenim actualment que es va començar als inicis de l'any 1557 amb diferents estils i amb un únic patró, St. Sadurní màrtir, bisbe de Tolosa. L'any següent, el 28 de novembre de 1558, es va celebrar la primera santa missa a l'altar major.

Durant aquests segles de més esplendor a la Roca, el poble es va repoblar amb gent d'oficis varis: a can Torrents vell hi havia un espaser, a l'Ajuntament vell hi havia un hostal, propietat d'en Ramon Marquet, i a can Costelaire l'hostal del mig que fa uns quatre anys el varen enderrocar. Endinsant-nos cap al carrer Major o de baix, que en aquell temps s'anomenava via Barcelona, el primer ofici que s'hi podia trobar era el d'esquilet. Al seu davant s'hi trobava una premsa d'aixafar raïm i a continuació un boter, un metge, dos ferrers, un sastre, un fuster i un cafeter fins arribar a l'hostal de baix, l'actual casa Masó, coneguda per la carnisseria Nuri. Finalment, l'últim ofici del carrer major era un baster.

En tota petita història de la Roca, no es pot oblidar el molí fariner, ubicat a l'entrada del poble venint de Granollers. El molí va ser regit durant segles per diferents moliners, però mai va deixar de funcionar, podent-se sentir així a l'entrada del poble el flaïre de la farina, fins que l'evolució i la pèrdua progressiva de la pagesia a la Roca va fer que deixés de funcionar el

molí. Els últims moliners del poble varen ser en Joan Roure i la seva esposa Antònia Musachs. Actualment l'antic molí s'ha convertit en un pub, regit pels germans Roure, en Josep i l'Esteve, fills del matrimoni entre en Joan i l'Antònia, últims moliners de la Roca. És admirable la restauració que ha sofert el molí per convertir-se en pub, mantenint diversos elements de l'antic molí en la seva decoració com ara la mola, la tremuja on posaven el gra, les arcades i les bigues, fent joc amb la façana; tot plegat d'una antiguitat de prop de cinc-cents anys. Els roquerols diem que el castell és símbol del poble i, si bé és cert, no és menys cert que el molí és la joia més representativa de la Roca en conservar la seva antiguitat.

La decadència del castell i la venda del mercat a Granollers van fer desaparèixer tota la gent d'oficis, ja que sense mercat ni fires no hi tenien vida. D'aquesta manera a la Roca sols hi va quedar la porxada que es va convertir en eixopluc dels gitanos. Per evitar que els gitanos fessin vida al centre del poble, a principi d'aquest segle la van enderrocar, com tantes cases s'han enderrocat. Sols ens queda d'antic: can Roc, l'ajuntament vell, cal Cafeter i el molí.

Per últim només esmentar que el castell va ser restaurat a partir del 1949.

Pasqual Ferrer